

Els episodis de Casañas i Jubany

Assabenta't sobre els trets més característics d'aquests dos purpurats de Barcelona, des de la seva mentalitat política fins a les anècdotes més curioses

15 juny, 2017 - ESGLÉSIA DE BARCELONA

Els Familiars, el brindis i l'agressió de Casañas

En l'escut del cardenal Salvador Casañas consta que hi ha un pi, ja que va ser rector d'aquesta parròquia: Santa Maria del Pi (Basílica) de Barcelona. També hi ha unes muntanyes amb dues creus, ja que fou professor del seminari de Barcelona, o sigui de Montealegre. En una part de l'escut hi ha la creu de la catedral de Barcelona doncs fou canonge d'aquesta Seu i dues lletres la B i la O (Beat Oriol) perquè fou el gran promotor que gràcies a ell el beat

Josep Oriol esdevingué sant.

El nostre cardenal era barceloní pels quatre costats,

tanmateix ja en la infantesa era orfe i ingressà a la “Casa d’Infants Orfes” de Barcelona perquè es deia que no tenia familiars. Quan va ser canonge li sortiren alguns d’ells, i un cop nomenat bisbe ja tenia molts familiars; però quan esdevingué cardenal i tornà a Barcelona foren multitud i els hi preguntava on estaven quan era a l’orfenat.

Bona mostra d’això últim és l’arbre genealògic dels Casañas que es conserva a l’Arxiu Diocesà de Barcelona. En ell - molt petit - hi consta: Salvador Casañas i Pagès. Òbviament hi ha multitud de parents.

Del cardenals Casañas és molt molt destacat també el brindis que va fer a l’ambaixada espanyola a la Santa Seu de Roma, quan ell - recentment creat cardenal - amb no poca sorpresa dels convidats que el consideraven liberal, va brindar a favor de la “tradició”. Creien que en ser el substitut del bisbe Caixal que fou exiliat del bisbat d’Urgell per ser carlí, ell

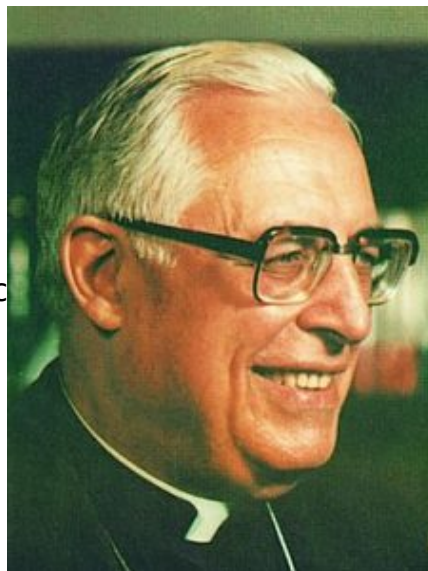
seria partidari del sector isabelí o liberal; però no era pas així: es manifestà a favor de la tradició de l'Església i d'Espanya en la celebració de dita ambaixada del seu cardenalat.

Un altre episodi fou l'atemptat d'una apunyalada que rebé el dia de Nadal del 1905 i del qual va sortir indemne. L'agressió fou al costat del brollador del claustre de la Catedral segons consta en una làpida de marbre blanc fixada allà.

La mentalitat política i el reconeixement a l'Església de Jubany

S'ha dit – possiblement amb encert – que dos cardenals facilitaren molt que la denominada “transició espanyola “ (a. 1975 ...) es portés a bon terme. Eren el cardenal Jubany de Barcelona i el de Madrid, cardenal Tarancón. És ben cert que ambdós van ser portaveus de tot l'episcopat espanyol: moltes reunions, discursos, conferències, articles, es feien de comú acord entre aquests cardenals i àdhuc en documents papals ells intervenien (com podien ser els mateixos nous acords concordataris) directament amb el sant Pare.

Òbviamment podíem dir que el Dr. Jubany es destacava com a gran pensador: “sempre seré prudent, reflexiu, avançat però”. El nucli del pensament del cardenal de Barcelona el trobem

possiblement en dues conferències a Vic

(a. 1977) i al Club

Siglo XXI de Madrid (a. 1979). En la portada d'ambdues edicions es diu textualment: 1) *L'església i les diverses formes polítiques, anotacions a l'opuscle "Pio IX" de Jaume Balmes;* 2) *Neutralidad Política de la Iglesia. Fundamentos y consecuencias.*

Jaume Balmes, quan Pius IX va ser elegit papa, va escriure un llibret que escandalitzà a tots els seus seguidors, en demostrar que el canvi a seguir de l'Església era una més àmplia obertura i acceptar alguns principis de les noves idees sobre la llibertat i el progrés. En

definitiva venia a trencar en part alguns principis "tradicionalistes".

El Dr. Jubany també venia a dir que calia respectar les diverses formes polítiques existents en els plurals àmbits d'Espanya. I en la segona conferència proposava per l'Església de casa nostra la més àmplia mentalitat política: calia tenir un respecte sincer i eficaç vers els pensaments dels sectors que apareixien molt sovint contradictoris entre si. Per aquest motiu no es veia aconsellable que s'erigís un partit polític confessional catòlic com estava estructurat, per exemple, la DC italiana.

També, el Dr. Jubany manifestava la seva total adhesió i reconeixement a l'Església; així en l'acte de lliurament de la medalla d'or de la Generalitat de Catalunya (7/01/1991) deia textualment: *Tot ho dec a l'Església. Per això crec sincerament que aquesta medalla que em doneu no me la deveu donar a mi, sinó a ella: la Santa Mare Església Catòlica, Apostòlica i Romana, la que no sols evangelitza el món, sinó que com a la resta d'Europa, va estar també present en el naixement i la consolidació de Catalunya. I quan dic l'església, no sols em refereixo a l'institució eclesial ni únicament a la seva jerarquia, sinó a tots els seus membres, a tots els pobles sants de Déu la que integra i constitueix en aquest misteri de comunió i salvació que fa visible Jesucrist enmig del nostre món.*

Mn. Josep M. Martí Bonet